

VRAHŽDA tři

Zdarec assmeni. Takže tady máte další porci gulášku peprného (*verborum aculei*). Šuťánek je za šest ká, takže se nezdráhejte a prachy pěkně vyssolte, protože (a to vám garantuju) blahodárné pálení pocítíte nejenom na svých chuťových pohárcích, ale i v řítních otvůrcích, až každý sám za dveřma zavřenýma s očima navrch hlavy budete bulvy valit na papír potíštěný. V kuchyni měli dozor: Jack the Ass a Konflikt Štip. Přispěli ti, co přispět mohli. Kdo nepřispěl, ať zdechne. Dík všem. Příští číslo (stejně jako tohleto) je brána otevřená. Takže pohni časem a staň se assem.

-vodět'avovač-

Bar „U šošovicového klíčku“ vám ponúka široké menu vegetariánskych, vegánskych a vitariánskych pokrmov a nápojov !!! K tomu vám bude hrať hudba od hudobníkov-vegetariánov a vyzliekať sa pred vami budú striptérky a striptéti vegetariáni!

O pseudonymech a jistotě.

Takže jak byla ta věta, kterou opakovaly davy intoušů v pŕlice minulÉ dekády? Že sovy nejsou tím, čím se zdají být? Jo, asi to bude ona a s ní Laura Palmerová, její počouchle posedlej fotřik & Kyle McLachlan coby agent Cooper a spousta dřevorubců v malebném údolí Twin Peaks.(mimochoodem mě to tĕď trklo do očí: twin je dvojíče a peak je vrchol, takže něco jako dvojítej vrcholek jedný hory) Když jsem to rozjel (myslim Vraždu) nechtĕl jsem, aby kdokoli měl jistotu, že právé pod tím jménem, kterým je určitý článek podepsán, bude ten

konkrétní člověk. Vždyť přece vůbec nejde o to, kdo to psal, ale co napsal. Mé jméno je pro mne zhruba stejně podstatné, jako rodné číslo nebo občanka. Má mysl nemá jméno, má duše nemá jméno, to všechno tu bylo dávno předtím, než se mí rodiče pomilovali a dál tak vzniknout mě. Mé personĕ. V určitou chvíli mohu být Timothej a v jinou Zrooda. A ve snech jsem Detlef shánĕjící dávku pro sebe a Christianu. Pokud někdo napíše článek a podepíše se svým jménem, je to rozhodnutí. Respektuji je. Moje rozhodnutí je bejt vánek co nemá jméno, občas zachytíš můj dech na své tváři.

Nedávno jsme mluvili se Ctibem o tom, že je spousta lidí, kteří ač odĕní do hávu *alternativního* (chování, myšlení, odĕní) jsou velmi konzervativní (hlavnĕ myšlením). Spousta lidí přesvědčených o své nezvratné pravdě. Je to jakoby oni našli recept na cestu, které drží a která jim dává sílu žít, avšak nemohou (snad z věrnosti k receptu) pochopit jaktože se někdo jiný ubírá úplně odlišnou cestou. (Pár nechtĕných příkladů z praxe: nejmenovaný makrobiotik hledící skrze prsty na vegetariány, podle něj jsou nečistí, vegetarián plivající na špekáček kámoše, který maso jí, lékařka - homeopat schopná udĕlat něčĕ diagnózu na ulici z dvaceti metrů a vědĕt že je to s diagnostikovým špatné, křesťan bušící křucifixem napoplach proti skoro všemu co se pohne a do toho láme na šestce jedno pivo za druhým a tak a tak a tak a tak.) Kde lidi berou tu drzost osopovat se na druhé jenom proto, že mají jiný názor. Samozřejmě svůj názor mít musí, avšak pravdu (která ostatně neexistuje) nemohou mít nikdy.

Vraťme se k sovám. Vĕci se nám určitým způsobem jeví. Tužka jako tužka. Jojo jako jojo. Znamená to že tužka je opravdu tužkou, tedy psacím nástrojem, nebo je to kus jídla, nebo rozvrh snů? Nevím, jistotu nemám, proto nemohu a ani nesmím soudit a odsuzovat bez důkladné znalosti jmenovatele. A pokud jde o lidi, jediné co mohu dĕlat je upřímne se podívat do svého srdce a v něm hledat odpověď.

vlasník-tedy-majitel

Pes klouše kam chce....

Je to podobný jako když se toulá pes a hledá kvůli hladu nebo nemoci byliny a žrádlo. Celé hodiny běhá a pátravě slídí po tom co je lékem pro jeho tělo a duši. Tak si naše vnitřky hledají potravu a léčení ve všem co se jich zmocňuje a týká! Tak jsem se já začal nořit do temné slupky světa.

Vábil jsem spoustu let vším tím co jsem dělal a jak přemýšlel struktury, které mě do té doby fascinovaly jako exotický svět. Jako romantická zpověď fetišáka zmitajícího se na pokrajích smrtelné deprese a všeobjímajícího prozření. Chlastem jsem rozmlátil dveře, které bývají až příliš často průchozí pouze jediným směrem. Proto je tohle duševní dobrodružství tolik nebezpečné. Ne, že bych tohle vše dělal zcela vědomě, spíše naopak. Je to jako touha naplnit alespoň nějak nebo něčím nádoby zašité někde hluboko vevnitř. Jako mantra do nekonečna bušící v hlavě křičící; „ Potřebuju víc kurva, jo, jasně že jo a neptej se proč!“ Chci cítit bolest a samotu, sebestřostivý fňukání a sebevražedné deprese. A vy všichni táhněte k čertu. Stejně se tam jednoho dne sejdem.

Nejsem zdaleka přesvědčen o správnosti a užitečnosti tohoto konání jak pro mne, tak pro mé okolí. Jedno je ale jisté. Cosi mě nezadržitelně žene kupředu. Jako touha hlasitým a pokrouceně skřípavým rock'n'rollem šlápnout do ksichtu téhle mrtvolně sladce páchnoucí a vulgárně růžově zbarvené doby. Vzpomínám si na pocity při čtení Borroughsova Nahého oběda. Jakoby se ve mě něco zkaženého odšpuntovalo. Byl jsem schopen připustit, že i to nejděsivější a nejtemnější zlo lidského světa je v podstatě nedílnou, někdy i nosnou součástí, světa krásy, vnitřního míru a lásky. Někdo tvrdí, že zabývat se těmito věcmi je jednoznačně mylné a vyčerpávající, což neberu na lehkou váhu. Pro mne je však dosud nemožné vzdát se toho jediného co ve mně skutečně funguje a to je instinkt nutící mne otvírat jednu temnou zónu za druhou. I přesto, jak moc mě tato realita poslední dobou trápí a zmáhá. Snad potřebuji naplnit jednu z těch nádob něčím hodně trpkým, aby mi instinkt konečně zavelel Na západní frontě klid. Snad se toho dočkám. Ale o tom až příště.

Fekál

Nosence is better, than no sence at all

"Na českých ulicích dochází k dvakrát více nehodám, než na ostatních silnicích jinde ve světě." To hlásá srdceryvná reklama na výrobky s logem Ostrovy života. Kupuj, něco změníš. Velmi zajímavé. Myslí si, že jediné co se změní, je to, že více výrobců bude chtít mít na svých výrobcích tohle logo. Že více výrobců bude podporovat organizaci, která řeší důsledky. Opravdu nic nechci namíhat proti lidem, kteří pomáhají obětem dopravních nehod a šílenství autostrád. Jen mi připadá divný způsob, jakým dávají lidem nejavo vědět o své činnosti, respektive jak apelují na lidi, aby je podporovali. Protože by neměli na lidi apelovat, aby kupovali, ale spíše apelovat na to, aby se nechovali jako prasata všude tam, kde se jako prasata chovají. To znamená na silnicích, v postelích při sexuálních hrátkách, v rolích rodičů.... Jasně, že to je jen hra na city lidí, kteří se jako prasata chovají. Ti, sedíce před obrazovkou se na chvíli zastydí, v obchodě pak tyto výrobky hojně nakoupí, dětem při večeři ještě zdůrazní mravní úhel svého jednání. Svědomí zůstane čisté. Vlk se nažere. Koza zůstane celá. Avšak prase, zůstane prasetem.

asska

(prase jako živočišný druh nemá s prasetem v kůži homo sapiens nic společného)

Nagual může být jak muž, tak i žena. V čase zakladatelů mé posloupnosti byly nagualy zpravidla ženy. Jejich přirozený pragmatismus, vyplývající z ženské podstaty, zavedl celou posloupnost do pastí sobeckosti, ze které se jen stěží vyhrabala. Pak se vedení zmocnili muži a zavedli celou posloupnost do pastí imbecility, ze které se jen tak tak dostává právě teď. Od časů naguala Lujana, který žil před dvěma sty lety, pokračoval "existuje mezi muži a ženami dohoda. Mužští nagualové vnášejí do posloupnosti střízlivost myslí, ženští nagualové pak změny."

Don Juan

Rock&roll terror, aneb, DIY festival kontrakultúry Žilina (Kotrčka lýčka)

Tak jsme teda poslední prázdninovou sobotu, se školním datem 1. září vyrazili k našim východním sousedům. Na Slotograd! Jsme si lehce z prdele pořvávali na nádrhu. Cesta byla v pohodě a přes čáru úplně v klidu a to jsme ještě nevěděli, co nás čeká na zpátečním (CLO-ZLO) hehe přechodu hranic.

Ze Žiliny jsme jeli městskou dopravou až na konečnou. Jak jsem si tu vesničku představoval tak podobně fakt vypadala. Díra zašitá v dolině mezi kopcema kus od Žiliny. Kulturák, v kterým se hrálo, taky klasika jax sviňa. Metrový podřák, balkóněk, atd...akorát pro celou dědinu. Apec vypadal celku dobře, ale zvukař byl takový znuděný starý hipík a celkem to flákal.

Takže první hráli **Skatonics** z Blavy a jak už název říká, tak hráli ska, ale také to klasické, které mě moc nebere. Měli trubku, ságo, dvě kejtry + basa + škopky. Zřejmě hrají chvíli, protože když už zahráli vše co měli, tak snad 2x opakovali už jednou zahrané vály a už mě to ke konci sralo. Druzí smažili **The Public**. Přijeli, ještě udýchání naladili a už spustili ten jejich sypec. Podle mě měli ten večer nejlepší zvuk. U jejich palu mám rád ty klidnější promakané pasáže, ze kterých se dostávají do úplných brutalů. Favorití večera, teda aspoň podle mých uší. Nevyvařovali se ani extra dlouho, na závěr cover od Doom. Solidní, Public fakt solidní.

Třetí partička byli **F.D.S.** z daleké Brazílie. Znáám od nich jednu desku, tak jsem se na ně těšil. Sotva začli už byl problém s kejtrou, tak si borec vzal druhou a furt se to kurvilo a taky tím ten začátek dost utrpěl. Pak to rozjeli. Zvukař jim ale celkem pokurvil zvuk. Rychlý agresivní brazil punk s hustým zpěvákem, který samozřejmě postavil číro zvěřil co to šlo. Čekal jsem víc metal, ale hovno! Byl to kvalitní hrubý punk. Po nich pekelníci **See You in Hell**. Teda, to už je na mě moc velký klepec, ale líbí se mi víc než M.B. (doutám, že se chlapi na mě nebudou nasraní, že je přirovnávám k M.B.) Power violence, zpěvák 1,5 metru skoky odražené od židle, bicmen sypec, kejtry ukrutně rychlé. Muzika mě moc nebere, což se nedá říct o textech a šou kterou provozují. Cover D.R.I.

na závěr. Po nich būro-kvartet z hustých p..í **Ad Calendas Graecas**. No comment.

Další slovo měli místní partičky. **Marchain** hráli ve třech melodický punk-rock, který celkem šlapal. Na závěr cover od HNF. **Dies Irae** už byli tvrdšího ražení se dvěma vokálama. Už jsem je moc nesledoval, ale myslím, že to byl jeden z jejich prvních koncertů a ještě to úplně nedozrálo. Cover od Shitlikers -war system na závěr. Po nich kapela z doječlandu **The Barfly's**. Mě připomínali Leatherface a podobné spolky. Šlapavý punk se dvěma kejtrama, hodně dobrý vokál a kámoš, který to pod pódiem doplňoval dalšími zpěvem. Na Vrahovi prý zahráli o dost lépe. No bodejt', F.D.S. bych si raději taky vyslechl na Vrahovi. Tyto kultúráky většinou ukrájí kapelám jejich skutečnou tvář a energii. Tak ten maratón zakončili **The Barfly's**.

Chrápačka byla ve staré schůzovní místnosti s obrovskými slovenskýma vlnkami, kde nás nakonec složilo hlavu přes dvacet kusů. Nedělní deštivé dopoledne jsme probrkali po Žilině s cílem najít hospu. Jak už to bývá, samo že hospa byla zavřená. Aspoň jsme se parádně sklouzli na mokřém svahu nad žilinským náměstím. Zkuste si to taky až v Žilině popříš, tak nad náměstím je ta klouzajda. Mě to úplně zvedlo náladu. Ve vliaku jsme obsadili kupěčka, ubalili šulané, zahráli si karty....

Už se nám blížila státní hranice a páni celníci si tentokrát na nás zgustli. Přišli s trapným úsměvem a ještě trapnějšíma kecama typu: „Nevezete si nějakou marijánku nebo hašíš“ nás začali otravovat. Pak chtěli vidět naše bašky. To se někteří divili, co si vůbec sebou vezou! Vrchol jejich šťáry byl kancův bágl. Ti pitomci si samozřejmě vybrali ten největší batoh. (To dá snad rozum, že kdybychom chtěli něco propašovat, tak to přece nebudeme dávat do toho největšího batohu.) Musel vyložit všechny krámy, dokonce chtěli vidět kejtru a futro taky.

Jak to dopadlo? Samo, že nic nenašli. A stejně jsme si pak dělali prdel: „nechytli, nechytli, nechytli“, protože jak je u nás zvykem.....no, nic to nebudu rozpitvát. Po tomto policejním čmouchání jsme už dorazili do našich domovů. Celkový dojem - nemusím moc tyto mega akce s X kapelama, ale jlnak O.K.

Loch

Druhej den.

Roar Roar Džeki Džeku. Je před půl sedmou a já stojím na balkoně. Koukám se na západní obzor, který krájejí blesky. Hrom ještě není slyšet, avšak všechno čeká na bouřku. I ti sousedi v důchodu vylézejí na okolní balkony a lačně nasávají vlhký vzduch. Na křídlech větru se blíží bouře, během čtvrthodky je tady něco, co sem ještě nezažil. Kroupy jako holubí vejce zasypávají celé Kory. S Bedřichem špekulujem v teple domova o tom, jaký je to venku hukot, ale uvnitř mi dochází, že stačí kousek, aby se z pobaveného a vzrušeného, stal postižený a zoufalý.....Nuž ale K věci. Na kalendáři svítí 4.srpna a je to druhej den koncertního vikendu na Vrahovi. Dnes mají zasmážit PSI, Disable, Strengh Approach a Endstand. Nebudu se šítit o tom, jak sme se přeloupili přes bublinu města, ale najednou jsme na fleku a rozhlížíme se. Električka už dobrou hodku nejde a ještě tak dvě nepůjde. Lidi se bavej pivem a mezi sebou. A já se bavím pivem a s lidmi. Superman je od všerejšká přepařenej, odulce a lezou po něm muchy. Vůbec, vzít si na akci tričko s emblémem Supermana je výzva. Lidi si často na tričko navalej takový věci.....najednou to blikne a hrdelní yéééáááhhh ze všech dršek zhodnotí, že - cirkus bude. Nastěhuje se aparát, našteluje zvuk, zhasne světlo a začnou štěkat Psi. Je to jejich druhý výstup na Vrahovi. A tentokrát (prve hráli s Intensity) je to o 300% větší nář. Jednak Ctib má konečně přehledný zvuk (a ne to jeho oblíbené sítko) a nejsou tam zřetelné chyby, takže bububu, tenhle strašák pěkně postrašil. Kavan rovnoměrně zaměstnává mikrofon i lahváče, bassa duní a Charlie se drží. Všechno pohromadě do sebe zapadá jak má a dvoj až trojhlasé vokály tomu dodávají ksicht. Ksicht pouličních chlápků, co nejednou nocí propluli a kvanta flašek přitom ztrestali. Ale přitom všem nezůstali chladní ke světu, však proto jsou psy, co štěknou když musí. My favourite one? Černá lahev.....a pak ten nevímjaksejmenuje.....ale...čekat se ulicema / s koulema v hrsti / a čekat / čekat / na toho / čekat s tamtěma / čekat....kdo pohne rakvema.

Sedím na chodbě a bavím se. Uvnitř se chystá kapela Disable z Polska. Jak název praví - bude to dis- . Překlad názvu - neschopný. Tak nevím. Tendle styl mě nikdy nebral, zaprvé proto, že je trochu nuda poslouchat tudůů tudůů tudůů tudůů furt dokola, zadruhé těchle kapel v jednu chvíli byla celá kopa, a pokud z nich neleze něco evidentně vlastního, je to pro mě ztráta času. Nevím, ani bývalý kytarista z Homomillie to nezachrání. Asi je to jako s každým stylem a trendem. Jsou kapely, co styl tvořejí a kapely, co styl vyvařují. A mě tendle vývar přišel dost slaběj. V kocovině by mě na nohy asi fakt nepostavil.

Další parta jsou italská Strengh Approach. Teda, jak byl před pár lety v kurzu dis- tak teď frčí oldschoool hardcore. Kapel je spousta, a italové jsou jedni z nich. I když oldschoool má k mému srdíčku blíž než dis-, italové se k němu nedostali. Borci si to zavínili sami velmi špatným zvukem. Kejtra byla tak vosolená, že zpěvák (myslím aparát) totálně nestíhal a bustroval all the tajm a zpěvák do toho mohl řvát jak chtěl, stejně si musel připadat jako Frigo. A kejtristovi nepomohlo poradit, ať se stáhne. Tak sem se stáh taky a šel jsem provětrat čuňu na vzduch. Když jsem se potom vrátil do sálu moh sem hrát takovou hru, určitě jí znáte, co se změnilo, se tomu říká. Takže v podstatě se změnilo to, že italy vystřídali fini - Endstand. Ale podstatná změna je zvuk, kytara tak nerve a je tedy dobře rozumět zpěvu a najednou je ten oldschoool přímo uprostřed mýho hardu. Jede jeden válec za druhým. A pak je tu přidavek - zase ten válec od Negative Approach jako vloni, což je trochu opruz, ále. A konec. Hmm.Hmm.Hmm.

džemping džeg fl'ěš

muzika, kterou by bylo škoda neslyšet - když už ji máme takto pod rypákem...

...aneb pár slov o nahrávkách, které se povalují v krabicích vražedného vetešnictví Malárie a čekají, až zahřmí

RAP "Follow the Sun" CD

Aby bylo hned od začátku jasno: RAP pocházejí z Polska, a navzdory svému jménu houpou čistokrevně jamajské reggae. Teda houpali, navíc ne dlouho - existenci kapely ohraničuje rok 1986 z jedné a 1987 z druhé strany. Byly to časy, kdy Jamajka naše severní sousedy doslova válcovala. Na nebi tehdy zářila hvězda IZRAELE a po celým Polsku vznikaly a zase zanikaly mraky regálových skupin - skupin špatných, průměrných i skvělých. Když jsem kdysi poslouchal RAP z jakési kazety, zařadil jsem si je mezi prvně jmenované a pustil z hlavy. O to větší ovšem bylo moje překvapení, když jsem se nedávno dostal k tomuhle cédečku.

"...Kvalita zvuku nedosahuje dnešního standardu, kdo by se tím ale zabýval, když z repráků teče živé hudební zlato!", píší na obalu vydavatelé, a nepřehánějí. Syrové, přitom však elegantní a bezvadně citěné rytmické spodky vám od prvního taktu zařefosou tělem, a nařikavý hlas zpěváka připomíná žraločí hřbet, který krájí rozhoupané vlny mořského příboje. Pokud máte v muzice rádi právě tohle, neváhejte.

-ctib-

v/a "Tribute to REJESTRACJA" LP, CD

"... Toruňská REJESTRACJA vznikla koncem roku 1980. Zkrátka se ustálilo nejznámější složení: Gelo - zpěv, Murek - kytara, Siatka - bicí a Sawana - basa. Důležitou roli sehrával v kapele taky jeho bratr Kawa. Po počátečních novolinných úletech rychle vykrystalizoval i charakteristický styl - vzorem byli určitě UK SUBS, nebo, o něco později, DEAD KENNEDYS a DISCHARGE. Jejich vliv byl ale omezený, izolace od západního punkového světa účinně znemožňovala jakékoliv kontakty a inspirace. Mezi další pochybné "výdobytky" tehdejší politické situace v Polsku patřila taky absence aparatury, absence míst ke zkoušení, nemožnost nahrát a vydat desku. Před každým z nepočtených koncertů musely texty projít cenzurou, která vychytávala obsah protivící se tehdejší ideologii, docházelo k nemilým setkáním s policií nebo s orgány tzv. Služby Bezpieczeństwa (tajná policie, obdoba tehdejší Státní bezpečnosti u nás - pozn. překl.). Zkrátka - pro punkové kapely to

nebyla příznivá doba. Přežili ji pouze nemnozí. REJESTRACJI se to nepovedlo. Přes svůj velký potenciál, ohromné (bohužel zdaleka ne v úplnosti zachované) tvůrčí výsledky byla kapela zničena všeobecnou beznadějí socialistického establishmentu, a taky alkoholem a drogama. Stačí říct, že baskytarista Sawana odešel navždy už v časech existence skupiny. ..."

A tak museli tuhle desku natočit muzikanti o generaci mladší (možná znáš jejich "domovské" party - 1125, HOMOMILITIA, POST REGIMENT...). Povedla se jim. Vály odsekávají bez sebemenšího zaškokbrtnutí, nabušený zvuk vyhrožuje jedovatou apokalypsou a texty nedají spát. Co víc si přát? No totiž ...možná to bude znít divně, ale čím dýl tuhle desku poslouchám, tím víc si vlastně přeju, aby nemusela vzniknout. Představuju si totiž, že se na mě z repráků valí nahrávka, pořízená někdy v polovině osmdesátých let páskama, kteří tyhle kousky dali dohromady, a jde na mě zlost. Protože co - hovno s tím nadělám.

přeložil a připsal -ctib-

JR EWING „The Sinales Collected“ CD

Norská kapela, která burácí dnes velmi vyvažovaněma vodama středních a pomalejších temp, přerháváných často přes efekt protaženým vokálem. Temně nabuštěná kytara ovšem co chvíli sklapse a jen tak nasucho poštěkává, aby se vzápětí znovu rozlíla jak hořící benzín ve vzrušujících výbuších z řetězu puštěných emocí, zpěv, který zpočátku nevypadal než na další z řady předvídatelných emokříků, dostane zrazu punkový koule ... a pak najednou šlus, a repráky vyvrhnou pikantní pasáž vážné hudby. A žádný štráchy, žádná pauza a hned další hromobití... Není to přesně moje parketa, nicméně myslím, že za poslech tohle cédéro rozhodně stojí.

-ctib-

LANDED „Everything´s Happenin“ CD

Můj bože! Hledáte-li tip na soundtrack k úternímu teroristickému útoku na Velkého Bradra, pak vám rozhodně doporučuju tohle peklo. Uslyšíte extremistický noisový scream, který buď po první detonaci otřeseně vypnete a cédo založíte do zadních přihrádek své hudební skládky, nebo si necháte šlápnout na krk, a dobrovolně absolvujete nakládačku jak z Klubu rváčů. Ale co - už o Velvet Underground kdosi prohlásil: „Dělali to, co má dělat každá pořádná rocková kapela. Terorizovali zvukem.“

-ctib-

GERTY FARISH "Bulks Up" CD

Vemte kytaru, píchněte ji do dvaceti, pětadvacetiwattového komba, na kterém jste naplno okulili gain, a podjedte ji bicím automatem. Nezapomeňte na předpotopní casio - to bude svým otravným bzukotem přizvukovat zpěvu nebo rovnou sekat stěžejní ríf válu. A propo zpěv: pochopitelně přes distoršn. No. A jakmile tohle máte po kupě, neváhejte, složte půlhodinku krátkých úderných bičí (můžou trochu připomínat třeba staré THE FALL), a nahrajte desku. Pokud budete mít tolik nápadů, fantazie a ujetého smyslu pro humor jako GERTY FARISH, nemůže se vám nepovést!

MALARI
P.O. BOX 153
75661 ROZNOV PÍR
CZECH REPUBLIC

NAIVE FIGHTERS

"Budeme tancovat na troskách..." MC

COMPLICITE CANDIDE

"Zapalte ohně Mrtví hlavové" LP/MC

ZABLOUDIL

"Plyta kompaktowa niskoszumowa" CD

EXTINCTION OF MANKIND

"Ale to England" coversongs 7"EP

LOST

"Thoughtless / Bez zastanowienia" 7"EP

INNOXIA CORPORA

"Je těžké ovláct prst proti sobě" LP/MC

SEVERED HEAD OF STATE

"Black Blood World" 7"EP

DETESTATION

s.t. MC

SELFHATE

"Reality" 7"EP

malariae.apple.cz
net: malariae.ind.cz

GREIL MARCUS: Stopy rtěnky. Olomouc, Votobia. 1998

Jestli už jsi si někdy položil/a ten rádoby Telefonický dotaz "Proč zrovna já a tahle strana jatek?", tak jsi buď zaváhal/a (100 bodů !!!) anebo jsi tam, odkud mává Greil Marcus (taky 100 bodů!!!). Mává, jakože „tady to je!“ a přitom mluví jakoby byl mimo...pořád je to ale nabušený rokenolog, trochu akademičtější než citující kolega Nick Kent, a jeho váhavá úvaha o téhle otázce se jmenuje STOPY RTĚNKY.

Středověcí kacíři, dadaisté dvacátých let 20.století, radikální levicové hnutí Situacionist International nebo punks nevědomě používají překvapivě stejnou rétoriku a z hloubky své revolty se obracejí k alegorickým tématům až zarážející podobnosti. Hlavní protagonisté evidentně nemají páru o zásadních tezích v dědictví svých nepřímých historických předchůdců, vždyť proud tvůrčí negace se valí natolik spontánně a od srdce, že o jeho původu v nějaké intelektuální inspiraci nemůže být ani řeč; jen ta neuvěřitelná stejnorodost gest...! Tak na tomhle autor ulítl, když zkoumal politická, společenská a umělecká hnutí nejružnějších historických období, jejichž společným jmenovatelem byla revolta a vztek, touha obrátit stávající svět naruby. Nebo nastolit štěstí ospravedlňující samotný život. "Tato kniha pojednává o jednom faktu, který se klikatě vine dějinami...". Sleduj vysoké otáčky čarodějně špulky, na niž jsou tady spolu navinutí Sex Pistols, Cabaret Voltaire, Katarí, populární masoví vrazi, Michael Jackson, Sain-Just, Hasan i-Sabbah II., když roku 1164 zavrhl Korán a vyhlásil konec všech zákonů, Michel Moure přepadnuvší katedrálu v Notre-Dame, holandský kacíř Jan z Leydeny, Adverts a hlavně pečlivě rozuzlování zatracenci Internationale situationniste a Lettrist International z Paříže 60. let, kteří fakt, že nic není skutečné a vše je dovoleno, dotáhli tak daleko, až nastaly některé v vvvěěccccciii.

zbaba

CHATWIN, BRUCE: Cesty písní. Praha, Dauphin. 2000

Tak tohle fakt stojí za to. Někde mezi románem, denkem, cestopisem, antropologickou studií, reminiscencí a citáty se pohybuje Bruce Chatwin v téhle knize. Jakoby přišel listonoš s celou brašnou plnou nedoručených dopisů, postavil se před vás ke stolu a pak to obrátil dnem vzhůru. Tahle knížka je víc než jen gloriifikací nomádů a jejich způsobu života. (Nomád podle slovníku kočovný pastevec, popř. lovec, stěhující se stádem podle ročního období na různá místa). Pomocí různých skoků k citátům (někdy úplně mimo logiku vyprávění) se snaží postihnout nomády jako nešťastnější lidi. Staví proti sobě usdlé a migrující a v jeho konfrontaci vítězí jasně kočovníci. Kočovník jako nositel změny. Kočovník jako traveller. Města jako počátek zkázy. Klid jako základ rozkladu, pohyb jako život. Ti, kdož kočují bývají mnohem méně agresivní, než ti co musí bránit svá území. Píseň jako základ řeči. Občas mi přišlo, že na jediném střípku téhle mozaiky by mohl být vystaven celý nový příběh. Je to překotné (vždyť taky autor byl HIV pozitivní, nevěděl tedy dne ani hodiny, která mohla být tou poslední), je to hutné, je to živoucí. Proč mě to tak bere? Nevím, mnoho času trávím ve vlaku, v dodávkách, s báglem na zádech....asi to rezonuje. A Lévy-Strausse nemůžu přelouskat. Chatwin tvrdí, že člověk má cestu zanesenou v genech, že cesta je naším životem. Zaplat' pánbů.

-em-pé-

Cogitō ergo sum

Jaké vzrůšo. Cítit tvoje kozy na mým těle. Jaký vzrůšo, slyšet ten zvuk, když přirazím k tvému zadku. Jak bárka do přístavu. Cítím se doma. A přitom... tam hluboko uvnitř vím, že mi nepatříš. Nic z toho, co volám tvým jménem, ani ždíbec vzduchu v tvých plicích. Ale rozhodl jsem se a proto to dělám. Je to iluze. Ale děláme to. Je to vzrůšo věřit iluzím. Co tolik uspokojuje? Co tolik zneklidňuje? Tisíckrát se to odestálo, tisíckrát jsem se nenáviděl a přál si být něčím asexuálním. Štrem třebas. Tohle vzrůšo, co je jen vylhaným cvrlikáním toužících buněk, když hormony vřou. Nikdy neříkej své lásce, žes šoustal jinou. Protože ses rozhodl. Protože s to chtěl, nikdo ti smyčku kolem krku neutáh a nikdo ti od špatného pocitu nepomůže. A tvoje láska za to nemůže.

-ivannaju-

Geniální hardcoreová show v Kroměříži - 20.7. Klub Svět

Je pátek odpoledne, po práci a vyrazím teda na letákem slibovanou "Hardcore show pod širým nebem" do Kroměříže. Samozřejmě věčným zápasem s časem – což moc neřeším – jsem propásl Rožnovku a jdu na stopa. Za chvíli dodávčka a borec jede až do Děčína – no přemyslím, že by to nemusel být špatný výlet. Ale za chvíli jsem zjistil, že bych zřejmě neměl chut poslouchat stěžování si padesátiletého pamětníka „starých dobrých časů“ na dnešní

„zlý a horší režim“. No, vyseďám ve Valmezu a běžím na vlak s tím, že tam už stejně nebude a že povalím na stopa. Ale České dráhy mne zase překvapily svou kreativitou. Všechny spoje měly zpoždění! Takže pohoda, stihl jsem tím pádem i kamarádku ze Zašové – Ali, se kterou jsem byl domluvený. Ve vlaku jsme si užili. Mimo fakt ve vlaku často vyskytujících se úchylek a hodně zoufalých lidí, jsme projeli docela hustým infernem. Stihlo nás parádní krupobití, což by bylo docela slušné intro ke koncertu, na který jsme mířili. Vyseďáme v Kromcu a chvíli čekáme na kamarády z Brna Martina, Lenku a jejich blackhand pesana Kubu. Ještě před samotným koncertem jdeme na klidovou terapii do místní psychiatrické léčebny, kde žijí rodiče Lenky (ovšemže ne jako pacienti) a kde velice rádi po akci přespíme. Ještě než vyrazíme na koncert, volám Alešovi z Mindlocku, jestli je to venku. Samozřejmě díky špatnému počasí je to v klubu Svět, sice blíž psychině, ale mrzí mě to. Akce pod širým nebem mám hodně rád, už kvůli atmosféře, relativně čistému vzduchu a méně omezenému prostoru.

Okolo osmé přicházíme ke klubu Svět (kousek za kinem, naproti knihovně), zatím tu moc lidí není a nevypadá to, že by koncert začal do deváté (původně měl začít v sedm). Tak jdeme na pivko a po příchodu to už vypadá líp. Lidí asi tak šedesát nebo sedmdesát (mám špatný odhad) a v malém sále se už chystá k tanci a poslechu (a to doslova!) první smečka – brněnský devastativní HC (dle tiskovin) SEE YOU IN HELL. Ještě před tím, než začali hrát jsme společně zhodnotili, že výzdoba klubu je přinejmenším divná – no spíš naivní, ale asi tomu nerozumím. Klub je docela malíčkový, jde se z ulice po schodech dolů, kde jsou vlevo malé místnůstky a vpravo bar a ve předu malý sál a předsálí, kde se usadil se svým distrem Bohdan z Napajedel. A už to začíná říčet – první rify okultistů z Brna. Jejich produkce se mi líbí, i když mě to zase sto procentně nedevastuje, ale jde to – neslyším je samozřejmě poprvé a tak mě zase moc nepřekvapují. Ale celkově dobré a zvuk dost slušný. Měl jsem dojem, že ušní bubínky zúčastněných byly v čas hraní i všech kapel kvalitně zaneprázdněny na 100%. Dále nastoupili na scénu skate/grind z Kojetína MINDLOCK. No tihle kluci mě vždycky potěší. Jejich HC/grind se mi líbí od A až po Z, drsně,

hutné a jasné písně a k tomu atmosféra, ze které je moc dobře cítit, že to kluky baví. Paráda – už teď jsem přesvědčen, že to byl dobrý tah – jet do Kromcu. Krátký přestávka a svých nástrojů se chopila partička z Německa – avizovaná hvězda večera HIGHSCORE (v překladu vysoké / velmi příznivé skóre či vrub). Toho vysokého skóre dosáhli velice brzy – hned po první skladbě. Slušné nasazení, extrémní rychlost – už ani jsem nezkoušel pařit, navíc pařmenů tam bylo až zaž – však jsem dostal slušnou pecku do lůže. Kotel vařil a borci z Německa do něj přikládali parádním straigh corem na 45 otáček, nebo víc? No maskali jsme spokojeností. Šel jsem mrknout jestli nemají sebou nějakou fošnu a měli a vzal jsem jí, protože to co předvedli, byla paráda. Myslím si, že jsem uđelal moc dobře, že jsem jí vzal, při pozdějším poslechu jsem nostalgicky zavzpomínal na kvalitní koncert. A proto, kdyby měl někdo zájem LP si půjčit – s radostí, ale jen do spolehlivých rukou. Těm, co si moc nevěří se spolehlivostí, rád nahraju nebo klidně mě mohou navštívit a desku si pustíme.

Jako poslední nálož večera byla v Kromcu odpálena mina z Prachatic – GRIDE. Asi věděli proč. Porcička útočného GRINDCORE se slušnými textama a hodně hutným soundem, byla jako trešnička na dortu. Jako při všech kapelách se rozjela tancovačka ve stylu v této oblasti obvyklém – těla lítající nad hlavami posluchačů a samozřejmě akrobatické kousky – jak kapelníků, tak obecenstva. Byl jsem moc rád tomu koncertu a myslím, že i drtivá většina všech zúčastněných. Hudba na výbornou a atmosféra taky – spokojenost maximální. Po akci se ubíráme ještě do jedné knajpy, která kupodivu ještě fungovala – no to nejde jít hned spát tak rozbíkaní. Ale občerstvovací chvilky končí zavíračkou - asi před třetí a tak se ubíráme ke spánku do psychiatrické léčebny, kde v útrobách parku a budov nacházíme klid a vyrovnání tisíce našich spoluobčanů. No zase někdy nashle v Kromcu či někde poblíž na nějakém dobrém koncertíku. V nejbližší době je v plánu pár koncertů v Kojetíně, prý dobrý místo? a občas taky nějaká akce v Napajedlích, tak se tam určitě vydejte, protože parádní kapely nejezdí jen na Vraha.

Tomík

I.
má hrst
mít v moci
můj hlad
dit v moci mít hlad

A přemýšlím zpátky kolik let
neřít se potracet:
a když někdy bych takl chtěl
v srdci je usíc jena a důvěřoval bych na jazyku
čeká - jen vykořít
jen vskokout - jen vykořít

Dnes starý pan chtěl si půjčit noviny a já řek
že ne
že jsou určitý pravidla
a on m - že řek
bude chodit každý den a já si vzpoměl na
pramen
co před koncem než vyschne
nejlepší svoje vodu vyroji a pak doběha
jako když ve smíranie kříd
bez hlavy kolobouj jero via
uprostřed půlnoci

"tenato svatí"
Dnes dlouhá boseň bez přibáhu
ten přibáhu jsem jí

Kovář jsem po svém dělově nemech přelodil a i
řáku
s lidou adresu snad a on s jedinou musel se
srst
teď už vím že až půjdu spat
naše prácka bude prát - oť meho dne

čím vyhláším bolest - jých lid
čím stiepm hrak z bosan
na padr'; na atomy

Pak se v noci zase změnám na přisru ze tny
pro vřadny částí dny.
Někdo mi přijde
z těch sil, co s každým přitiskem ubývá - teď
nemluví o chlastu a síle
ho brát

Čaj
Kdes v mě carníti zavoně vrcholce hory
Řekni mi, co je sila?
Je to přilodit si silny? a jasy a a. a.
prože silny je to ten poost?
A všude spousta křiku, protože v pekle vídane
se

Tam se nesmlouvá
Zaržání koni
ženy ko kváč
třuhdím hlavy - "Podivný" Škubti
srdí ti vaz.

II.
Některe věci co věčnost vydržet máj,
vydržel jím potu,
kam moga v - si v ně
(tak se ze zapřisáhy stávají maud?)

Prostředím zmež, pustě-li se hloub pod hladinu
věřící hlukem
kde nezař světlo tvah siluce
Věci se rozvíjí všem barvami spektra
Pnk která je tvá?
Všá rocha sestra
Řekni mi mžmám a pak se rozhodni co pustě
báni žlou,
když hostě zvoní u dveří
a ty oš se spíš jak dveřník
Jména se střídají v paměti
s rumi vafe
ptáš se, s kým se svážeš
a přitom dlouho už víš
Některá mluv o mužích, družel o ženách
a všchni vstáři jako o těch druhých.

Co je rodný?
Když ja stýdím se za tisíce vde spáchányh
mnou každý den?
Každou mnami dne
Jaké to časy
Myslím na jero a přefu si aby snih vydržel
ještě pár dní
(Vím, proč mám rád zimu ten poost - že oří
pod nohama)
Čím jsou mě básně v době, kterou žij
Tak jako někdy v chráměch ozývá se čtvrtý,
když ti častě hlasy zavolají.
I vo mě ozývá se
touha

Jejného dne
to máš od vesle
zvedla mnu tvoř?
"koukni se na nebe"
život jak sirka
a příván v přelozdu
řekni mi
stým jménem na seznamu.

Jsou takle básně?
A já básník?
Jsou básně verše?
Jsou básně verše?
Nebo jinak: je básně popsaná situace?
Přiztá srdcem, dychané slovy t clože
petr vik

Program

14.9 Patek

CO-CA, ŽIVOT JE VIC MEZ JEN DOBRA POVĚST

18.9 Utery

SOCIAL INSECURITY plus nova kapela z Bruntalska

22.9 Sobota

SINGARA, KOONDA HOLAA
2 x elektronika + DJ VANT + 2 další DJs -
Jungle/drum and bass party

6.10 Sobota

EMBLANCE (moderní hardcore z Anglie, super)
FAMILIA MIRANDA - psycho
nova vlna hardcore punk (Chile)

15.10 Pondell

ECOWAR (James Brook plus Zrnice, Austrálie - Holandsko)
TERRA RIOT (anarchofolk Irno)

25.10. Cvrtek

SAN DIOS (Madrid)
S. A. F. (hardcore Holandsko, ale TUCO RAMIREZ)
AD CALENAS GRASCAS (punk Hustopec)

1.11. Cvrtek

PACHINKO (noiserock/hardcore, USA)
INNOXIA CORPORA (zubri)

9.11. Patek

PERSONA NON GRATA (avantgarda, Madarsto)

16. nebo 17.11:

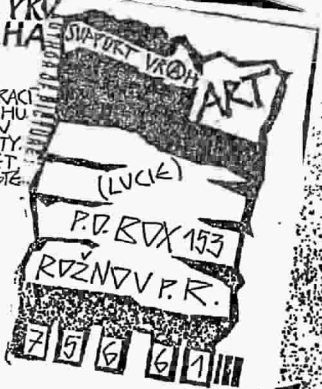
GNU (praha)
WOLLONGONG (Praha - krest kazety vydane na
MALARIE)

23.11. patek

POHLEDY

BENEFITNÍ POHLEDNICE PRO
VÝTVARNOU SEKCI VRAHA

PROJEKT NE VZNIKAVI JAKO REPRODUKCE PRACÍ
RŮZNÝCH AUTORŮ VYSTAVUJÍCÍCH NA VRAHU
TIŠKŇKŮ JE MALÁRIE A JEJICH PRODEJ
ZPŮSOBNĚ PODPORUJE GALERISTICKÉ AKTIVITY
POKUD ZAJEM NEUTUČNĚ JEJICH POKET
A KVALITA GRAFICKÉ ÚPRAVY SNAD VZROSTE.

HLEDY A NAŠIVKY -
VDEŠ VE VĚŠNICTVÍ MALÁRIE -
HLEDY TAKY V LIDOVĚ SÁVOVNĚ A KUIHDVÍ...
S JE OBJEDNAT PO TELEFONU 0651/646 269 NEBO PŘÍMĚ NA ADP...SE
TRIBUTUMŮM NABÍZÍM POHLEDNICE ZA POLDVÍČNÍ CENU
VÍCE KUSECH OD KAŽDĚHO DRUHU.

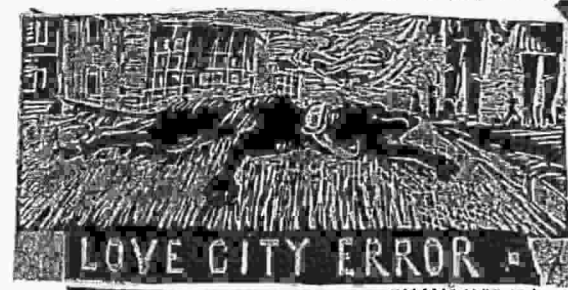
LINORYTY

AKTUALNÍ NABÍDKA NAŠIVEK

LOGO VRAH BENEFITNÍ NAŠIVKA PRO VRAHA

VŠECHNY NÁSLEDUJÍCÍ NAŠIVKY

30 Kč

15 Kč

ORNAMENT I.

ORNAMENT II.

ZMENŠENÍ 57%

AUTOR: MIŠA VEŠELÁŘ

MR. PRESIDENT

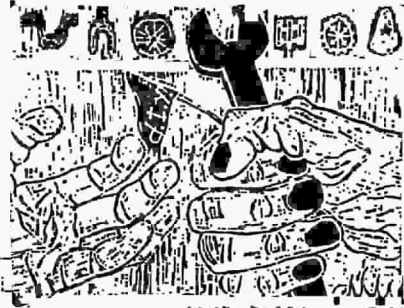
VYRYLA SABINA ZMENŠENO 100%

Inspiration

100%

4 DÁRKY OD KANADSKÝCH TRAVELERŮ

LUGD D.I.Y. -50%

GOOD TRAVELS

100%

2X OD JURY VŠETIJSKÉHO ZMENŠENÍ 100%

ORLICOVÝ MOTIV

ŠAMAN

MAGICKÉ ZVÍŘE

ZMENŠENÍ 50%

MAGICKÉ ZVÍŘATA

SVASTIKA ŽENSKÉ TVORIVÉ SÍLI

100%

MOTIV Z 5. TISÍCLETÍ P.N.L. DUBALA MARTINA MAIVE-FIGHTERKA

EKOLOGICKÁ 100%

PROTI PASTEBNÍ

100%

BLÁZEN -100%

(TAROTOVÁ KARTA)

